

назначена нея опъзи нежната и утѣшителна длъжность, споредъ която най близкыйтъ роднина да предстои при послѣднето издыханіе, да придружи съ послѣднето стенаніе отходящія на възлюбленното лице духъ; можаше обаче тя да затвори неподвижнытъ очи и уста да бди близо при бездушната пѣлъ, която омыта и омазана съ скъпоцѣнны ароматы лежеше на одъра отъ слонова кость, прѣменена съ празничны дрехы; можеше да прѣска по този одъръ цвѣтъя и да мѣнува съ собственытъ си рѣцѣ кипарисовыя вѣнецъ надъ къщнытъ врата. Предадена отъ душа на печалнытъ тѣзи обязанности, посрѣдъ молитва и трудъ и себе си даже забравяше горката сестра на Апякида.

Между най нѣжнытъ обычаи на древността съществуваше и погребенето на юношытъ, което са извършваше по ранна утрenna зора, защото древнытъ които обычаи да осмысляватъ смъртта колкото е възможно въ посладостенъ видъ, измыслихъ поетически че Аврора, като обычала страстно момцытъ грабвала ги и ги ввеждала въ чертога си. И въ настоящія случаи еще, съвсѣмъ че тѣзи басыня бѣше негодна да заблуди фантазіята, поискахъ да не са отстранжтъ отъ общія обычай. (а)

Блѣдави ставахъ вече звѣздытъ и изчезвахъ една слѣдъ друга въ близнявата твърдъ; ноцята отстъпваше полека на зората, когато са поевн една върволица отъ желѣющыя челоуѣцы предъ вратата на къщата на Юна; тънки и дългосѣчасты свѣщы поблѣдны отъ утрenna зора освѣтлявахъ много и различни по израженіето физиономіи. Подирь туй са чу една жална и бавна мелодія която са губеше въ най далечнытъ пусты и безмолвны въ него часъ улицы на Помпея, и най подирь хоръ отъ рыдалницы за които често поменувать римскытъ поеты и ги наричатъ *græfiscæ* пѣше придружель отъ свиркы слѣдующето

ПОГРЕБАЛНО РЫДАНИЕ

Усопшій! предъ желѣйнытъ
Врата на твойта къща,
Който клонъ отъ кипарисъ
Уныло тѣй обгрѣща,
Постой да чуешъ плачеве
Любовь що ти принося.

(а) Този обычай бѣ грѣцкій, но въ Италія бѣхъ са размыслили грѣцкытъ суевѣрія съ римскытъ.